

Rīgas Politehniskā institūta Ķīmijas fakultāte (1958–1990)

Uldis Alksnis¹, Ilgars Grosvalds², ¹⁻²Latvijas Ķīmijas vēstures muzejs

Kopsavilkums. 1958. gadā, atjaunojot Rīgas Politehnisko institūtu, Latvijas Valsts universitātes Ķīmijas fakultāte pārgāja uz jauno augstāko mācības iestādi – institūtu. Fakultāte turpināja sagatavot speciālistus ķīmijas tehnoloģijā. Studentu skaits mainījās no 268 (1958) līdz 938 (1968). Daudz paveica zinātniskajos pētījumos. Darbu sāka 3 zinātniskās laboratorijas, izstrādāja un sekmīgi aizstāvēja 16 zinātņu doktora disertācijas un vairāk nekā 180 zinātņu kandidāta disertācijas. 1983. gadā fakultāte no Kronvalda bulvāra 4 pārcēlās uz jauno korpusu Ķīpsalā, Āzenes ielā 14. 1986. gadā fakultāti pārdēvēja par Rīgas Politehniskā institūta Ķīmijas tehnoloģijas fakultāti. 1987. gadā fakultātē bija 276 darbinieki, no tiem 66 docētāji un 87 zinātniskie līdzstrādnieki.

Atslēgas vārdi: Rīgas Politehniskais institūts, Ķīmijas fakultāte, Ķīmijas tehnoloģijas fakultāte, ķīmijas tehnologi, ķīmijas zinātņu kandidāti.

1958. gadā LVU Ķīmijas fakultāte pārgāja uz jaundibināto Rīgas Politehnisko institūtu (RPI). Līdz ar to apskatāmais periods bija iepriekšējā perioda (1944 – 1958) turpinājums. Protams, jūtama bija arī paaudžu maiņa un jaunu virzienu meklējumi.

I. MĀCĪBU DARBS

Sakarā ar RPI izveidošanu Ķīmijas fakultātei uzdeva orientēties uz ķīmijas tehnoloģijas speciālistu sagatavošanu, jo strauji augošajai rūpnieciskajai ražošanai šādu speciālistu trūka.

1958. gadā Ķīmijas fakultāte sagatavoja speciālistus neorganiskās ķīmijas tehnoloģijā un organiskās ķīmijas tehnoloģijā. Neorganiskās ķīmijas tehnologi būtībā bija silikātu tehnologi, bet organiskās ķīmijas tehnologi – koksnes ķīmijas speciālisti [1].

Saskaņā ar 1959. gada mācību plānu silikātu tehnologu apmācības ilgums bija 4 gadi un 10 mēneši, kopējais apmācības stundu skaits 4950. No tām 43 % bija veltītas ķīmijas un silikātu tehnoloģijas disciplīnām. Pārējais laiks tika izmantots inženiertehniskajām disciplīnām, sabiedriskajiem priekšmetiem utt. [2].

Fakultāte nedaudz turpināja sagatavot speciālistus tīrajā ķīmijā, tā sauktos teorētiķus. Sakarā ar 1956. gadā ieviesto mācību plānu tiem gan bija jāapgūst arī tehnisko zināšanu pamati.

Turpmākajos gados specialitāšu skaits palielinājās un tās no fakultātes pārziņas tika nodotas katedru pārziņā. Sagatavoja arvien šaurākus speciālistus, un 1990. gada fakultātē sagatavoja 12 dažādus ķīmijas tehnoloģijas speciālistus. Studijas notika dienas, vakara un neklātienēs nodaļās.

Studentu un absolventu skaits apskatāmajā periodā jūtami mainījās. 1958./59. gadā fakultātē mācījās 268 studenti.

Turpmākajos gados studentu skaits auga un maksimumu sasniedza 1968./69. mācību gadā – 938. Pēc tam atkal samazinājās un 1989./90. mācību gadā bija 408 studenti.

Mainījies arī absolventu skaits – minimālais tas bija 1961./62. m. g. – 60, maksimālais – 1969./70. m. g. – 243 [3].

Izdotas 35 mācību grāmatas. E. Jansona un J. Putniņa „Analītiskās ķīmijas teorētiskie pamati” iznāca 1973. gadā Rīgā latviešu valodā [4] un 1980. gadā izdevumā „Высшая школа” Maskavā krievu valodā [5]. Tāpat „Высшая школа” izdeva arī O. Neilanda grāmatu „Organiskā ķīmija” [6,7]. Šī grāmata 1980. gadā saņēma Latvijas PSR Valsts prēmiju.

Savā ziņā pilnīgs ir V. Bruneres, L. Kamzoles, A. Blūma un J. Kacena mācību grāmatu komplekts. Tas sastāv no mācību grāmatas – „Ķīmija augstskolu inženierzinātņu fakultātēm” [8], praktiskuma – „Laboratorijas darbi ķīmijā augstskolu inženierzinātņu specialitātēm” [9] un uzdevumu krājuma „Uzdevumi un vingrinājumi ķīmijā” [10]. Šādu mācību grāmatu komplektu nav daudz.

Jāatzīmē arī J. Baloža „Praktiskie darbi fizikālajā ķīmijā” [11-13] un L. Osipova „Ķīmijas tehnoloģijas pamatprocesi un aparāti” [14,15]. Populāras un ilgi lietotas grāmatas.

Apskatāmajā periodā pieejama kļuva mācību līdzekļu un metodisko materiālu drukāšana uz rotaprinta. 70. un 80. gados katru gadu uz rotaprinta izdotas ap 16 brošūras.

II. ZINĀTNISKAIS DARBS

A. Neorganiskā ķīmija

1953. gada sākumā nomira prof. Augusts Ķešāns. Līdz ar viņa nāvi jaunu borātu sintēze apsīka, bet jāatzīmē, ka apskatāmajā periodā parādījās jauna atzinība viņa veikumam, un proti, 1962. gadā iznāca Ķešāna grāmatas „Синтез боратов в водном растворе и их исследование” [16] tulkojums ķīniešu valodā [17].

1961. gadā pēc Jāņa Saukas iniciatīvas Vispārīgās ķīmijas katedrā sāka jaunu pētījumu virzienu neorganiskajā ķīmijā, un proti, neorganisko peroksīdu, piem. K₂O₂, un superoksīdu, piem., KO₂, kā arī polisulfīdu pētījumus [18].

Tika iegūti skābekļa bagāti savienojumi, kas derīgi skābekļa ģenerācijai un reģenerācijai. J. Saukas vadībā šajā virzienā izstrādātas 5 zinātņu kandidāta disertācijas (Ē. Kupaks, A. Blūms, V. Brunere, B. Pētersone, Dz. Peiča).

B. Analītiskā ķīmija

Analītiskajā ķīmijā apskatāmajā periodā prevalē instrumentālās analīzes metodes. Alfrēda Ieviņa vadībā A. Veiss un E. Jansons pētījuši nātrija tetrafenilborāta izmantošanu augstfrekvences tīrēšanā. E. Jansons savā kandidāta disertācijā parādīja, ka šo reaģentu var izmantot ne tikai vienvērtīgo

neorganisko jonu noteikšanai, bet arī amīnu un heterociklisko slāpekļa savienojumu noteikšanai.

Aleksandrs Veiss ar līdzstrādniekiem pētījis arī β -diketonu izmantošanu instrumentālajā analizē. Pētījumu rezultāti apkopoti J. Linaberga, A. Kārklīņa, I. Pelčeres, V. Vēgneres un L. Zaulas kandidāta disertācijās.

Jāņa Putniņa vadībā (1964 – 1985) izstrādātas vairākas metālu jonu mazu daudzumu instrumentālās noteikšanas metodes.

Pētīta arī Emīlijas Gudrinieces vadībā sintezēto heterociklisko azosavienojumu uz tiazola un tiofena bāzes izmantošana fotometriskai metāla jonu noteikšanai. Rezultāti apkopoti V. Koroļkovas, J. Kaļinas, V. Purmales, J. Millera un M. Drilles kandidāta disertācijās.

1985. gadā, kad tika apvienotas Neorganiskās, Analītiskās un Fizikālās ķīmijas katedras un par apvienotās katedras vadītāju kļuva Sergejs Trusovs, eksperimentālie pētījumi analītiskajā ķīmijā apstājas.

C. Organiskā ķīmija

Organiskajā ķīmijā turpinājās profesora Gustava Vanaga vadītie pētījumi β -diketonu ķīmijā. 1960. gadā G. Vanags izveidoja Diketonu problēmu laboratoriju, kas deva iespēju izvērst pētījumus. Izveidojās G. Vanaga skola. Profesora vadībā apskatāmajā periodā izstrādātas 7 kandidāta disertācijas (O. Neilands, A. Ārens, A. Strakovs, R. Valters, L. Neilande, B. Ārena, I. Meirovics).

G. Vanaga skolniece Emīlija Gudriniece pētījusi slāpekli un sēru saturošu heterociklisko savienojumu sintēzes metodes un bioloģiskās īpašības. Viņas vadībā apskatāmajā periodā izstrādātas 24 kandidāta disertācijas (I. Raiskuma, I. Kalniņa, V. Solovjova, D. Kreicberga, V. Barkāne, K. Ziemelis, I. Lielbriedis, I. Strakova, Fr. Avotiņš, J. Pauliņš, A. Kārklīņa, N. Brūvele, Ē. Bizdēna, V. Urbāne, A. Juhņevičs, J. Beļēviča, P. Pastors, L. Sahare, T. Kozlovskā, V. Kreicbergs, Ē. Pālītis, A. Gutcaits, E. Miklaševičs, S. Beļakovs).

Ojārs Neilands sešdesmitajos gados pievērsās daudzvērtīgā joda organisko savienojumu un to izmantošanas jaunās sintēzes metodes pētīšanai. Vēlāk pētītas iespējas sintezēt jaunus organiskos materiālus molekulārai elektronikai un optikai. Sekmīgi vadījis 23 kandidāta disertāciju izstrādi (B. Ādamsons-Karele, S. Valtere, I. Pelčere, S. Kalniņa, V. Ozoliņa, J. Kacens, M. Briede, V. Kampars, Dz. Prikule, S. Trusovs, R. Medne, V. Tīlika, J. Kreicberga, T. Jeremejeva, V. Kokars, A. Morozovs, A. Madelis, A. Edžiņa, G. Puķītis, K. Balodis, V. Hodorkovskis, L. Pauliņš, G. Tormozs).

Andris Strakovs izstrādājis oriģinālas sintēzes metodes un ieguvis indazola, indoksazēna, hinazolīna un benzodiazepīna atvasinājumus, kā arī izpētījis to īpašības un reaģētspēju. Šajā periodā sekmīgi vadījis D. Brutānes, M. Šulcas, M. Andaburskas, D. Zicānes, M. Opmanes, J. Rožkova disertācijas.

Augusts Ārens pētījis bioloģiski aktīvu savienojumu klasi aminoindandionus. Rezultāti apkopoti U. Mīkstā, Dz. Bites, A. Zicmaņa, F. Grunberga, A. Prikūļa, I. Lenberga un I. Mutules disertācijās.

G. Vanaga skolnieks Raimonds Valters 60. gadu beigās pievērsās organisko savienojumu virknes cikla tautometrijai. Pētījumi tika apkopoti monogrāfijā, ko viņš sarakstīja kopā ar

amerikāņu zinātnieku Fliču, un kas iznāca 1985. gadā Ņujorkā angļu valodā. [19]

R. Valtera vadībā disertācijas izstrādājuši: V. Ziņkovska, G. Karlivāns, J. Mednis, D. Balode, M. Utināns.

Imants Meirovics pētījis perinfatindandionu, tā atvasinājumus un aromātiskās polikarbonskābes. Šajā virzienā zinātņu kandidāta disertācijas izstrādājušas I. Māzere un H. Kažoka.

Ilmārs Lielbriedis pētījis cikloheksāndiona-1,3 reakciju ar aldehīdiem produktu bis-cikloheksāndionilmetanu struktūru. Atrasts, ka šie savienojumi var eksistēt divās formās: helātformā vai cikliskajā pusketālformā. I. Lielbrieda vadībā J. Lemba sekmīgi izstrādājis disertāciju par bis-cikloheksāndionilmetānu izmantošanu policiklisko heterociklu sintezēm, bet J. Strods – par benzohinolonu atvasinājumu īpašībām.

Atsevišķs virziens bija Iraīdas Romadānes pētījumi par aromātisko ogļūdeņražu alkilēšanu un Friča Avotiņa ciklobutāna karbonskābju pētījumi. I. Romadānes vadībā disertācijas izstrādājuši: E. Kočerškova, L. Kozlova, T. Čerņavska, L. Veselova, V. Dokučajeva un I. Ļevčenkova.

D. Fizikālā ķīmija

Profesores Lidijas Liepiņas vadībā pētīta metālu iedarbība ar ūdeni un virsmas parādības.

Šī perioda rezultāti Ķīmijas fakultātē apkopoti divās kandidāta disertācijās (B. Macejevskis, A. Ruplis).

60. gadu otrajā pusē intensīvu darbu pie savas doktora disertācijas izvērsa Boriss Macejevskis. Viņš pētīja jonu oksidēšanās ūdens šķīdumos kinētiku. Šajā virzienā izstrādātas 5 kandidāta disertācijas (A. Dokučajeva, E. Kutnere, D. Feldmane, S. Černaja, T. Stelmaha).

E. Silikātu tehnoloģija

Silikātu tehnoloģijas katedrā un tai 1965. gadā pievienotajā Rentgenstruktūras analīzes problēmu laboratorijā pētījumi veikti četros galvenajos virzienos:

1. Glazūras, keramiskās masas, javu saistvielas un derīgie izrakteņi (zinātniskais vadītājs līdz 1986. gadam Jūlijs Eiduks).
2. Fosfātu stikli un materiāli uz to pamata (zinātniskais vadītājs no 1964. gada Uldis Sedmalis).
3. Segneto un pjezoelektriskie keramiskie materiāli (zinātniskais vadītājs no 1952. gada Edgars Freidenfelds).
4. Emaljas (zinātniskais vadītājs no 1962. gada Pēteris Paukšs).

J. Eiduka vadībā pētījumus veikuši un zinātņu kandidāta disertācijas sekmīgi aizstāvējuši: A. Iesalniece, P. Paukšs, U. Sedmalis, O. Baumanis, K. Karlsons, I. Pormanis, S. Lagzdiņa, J. Liepiņš, R. Švinka, G. Korte, M. Kovners, I. Grosvalds, N. Gudkina, L. Bīdermanis, S. Redāla, J. Sētiņa, V. Švinka, S. Vaivade-Rudakova, A. Ramans, M. Lēruma, V. Jerustrenko, J. Boļšijs, A. Osmanis, G. Sedmale, L. Lindiņa, I. Vītiņa, L. Bērziņa.

U. Sedmaļa disertanti bijuši: J. Vaivads, V. Kozjukovs, I. Šulcs, G. Mežinskis, A. Boitmane, G. Lefands, A. Arājs, A. Fomina, J. Vulfsons, R. Cimdiņš.

E. Freidenfelda vadībā sekmīgi strādājuši: A. Apsītis, J. Bindars, G. Jansone, M. Dambekalne, Z. Mīlbergs, R. Kleine, D. Šitca, I. Griģeļone.

P. Paukša vadībā kandidāta disertācijas izstrādājuši A. Cimmers un J. Keišs.

F. Polimēru ķīmiskā tehnoloģija

Par pētījumiem polimēru ķīmiskā tehnoloģijā un polimēru kompozītu veidošanā tika aizstāvētas divas doktora disertācijas. Vladimira Karlivāna „Pētījumi kompozītu materiālu uz polietilēna bāzes tehnoloģijā” (1974) un Mārtiņa Kalniņa „Par parādībām uz heterogēno polimēru kompozītu virsmas un robežslāņos” (1986).

Par polimēru materiālu pētījumiem aizstāvējuši kandidāta disertācijas Vl. Karlivāna vadībā: L. Jirgens, M. Kalniņš, G. Kirtovska, Sk. Lavendele, R. Večena, A. Vainšteins, B. Finkelšteins, O. Bespalova, M. Dzenis, A. Kreituss, B. Jakušins, P. Reihmanis, J. Kajaks, Sk. Reihmane, L. Tabačņiks, bet M. Kalniņa vadībā: A. Mētra, F. Rekners, L. Mālers, J. Avotiņš, A. Viksne, J. Zicāns, J. Stamburskis, A. Barkāns, J. Mālers, J. Ozoliņš, J. Kapišņikovs, A. Ļubimova, I. Bērziņš.

G. Vispārīgās ķīmijas tehnoloģija

Vispārīgās ķīmijas tehnoloģijas katedrā Leonīda Osipova vadībā pētīja žāvēšanas procesu teorētiskos pamatus, izstrādāja un ieviesa ražošanā jaunas efektīvas žāvēšanas iekārtas. Pavisam ražošanā ieviesa 20 žāvētavas. L. Osipova vadībā izstrādātas trīs zinātņu kandidāta disertācijas (I. Dreijers, M. Lielgalvis, G. Golubčikova).

No 1963. gada Nikolajs Koroļkovs risināja masu apmaiņas uz jonītiem jautājumus. Šajā virzienā tapušas I. Broda, A. Šelīgina, L. Žuravļovas un V. Ščerbaka un R. Āres kandidāta disertācijas.

Zinātniskajā darbā iesaistījās arī studenti. Studentu zinātniskās biedrības aktīvo biedru skaits sasniedza 200. Katru gadu publicēja 30–40 zinātniskus rakstus, kuru līdzautori bija studenti.

III. DARBA ORGANIZĀCIJA

1958. gada sākumā Ķīmijas fakultātē bija 5 katedras: Neorganiskās un analītiskās ķīmijas katedra (vadīja prof. A. Ieviņš), Organiskās ķīmijas katedra (vadīja prof. G. Vanags), Fizikālās un koloīdķīmijas katedra (vad. prof. L. Liepiņa), Silikātu tehnoloģijas katedra (vad. doc. J. Eiduks) un Vispārīgās ķīmijas tehnoloģijas katedra (vad. doc. L. Osipovs).

Fakultātei pārejot uz RPI, no jauna noorganizēja Vispārējās ķīmijas katedru (vad. doc. J. Sauka) un Organisko vielu tehnoloģijas katedru, kuru 1963. gada pārdēvēja par Polimēru ķīmijas tehnoloģijas katedru (vadītājs doc. Vl. Karlivāns).

1963. gadā nodibināja Smalkās organiskās sintēzes tehnoloģijas katedru (vad. prof. E. Gudriniece). Šo katedru 1985. gadā pārdēvēja par Organiskās sintēzes un biotehnoloģijas katedru.

1985. gadā, apvienojot Neorganiskās un analītiskās ķīmijas katedras ar Fizikālās un koloīdķīmijas katedru, izveidoja Neorganiskās, analītiskās un fizikālās ķīmijas katedru ar vadītāju doc. Sergeju Trusovu.

1960. gadā pie Organiskās ķīmijas katedras izveidoja „Diketonu problēmu laboratoriju”, 1962. gadā Neorganiskās un

analītiskās ķīmijas katedrā – „Rentgena pētījumu laboratoriju”, kuru 1965. gadā nodeva Silikātu tehnoloģijas katedrai.

1964. gadā Polimēru ķīmijas tehnoloģijas katedrā noorganizēja „Polimēru materiālu kompozīciju nozares zinātniski pētniecisko laboratoriju”.

1986. gadā Ķīmijas fakultāti pārdēvēja par Ķīmijas tehnoloģijas fakultāti.

Apskatāmajā periodā fakultāti vadījuši seši dekāni. Visilgāk docents Imants Meirovics – no 1974. gada līdz 1993. gadam, tātad 19 gadus.

60. gados fakultātē ievērojami pieauga studentu un darbinieku skaits. Kronvalda bulvārī 4 izveidojās visai jūtams telpu trūkums. Tāpēc 1970. gadā fakultātei Ķīpsalā, Āzenes ielā 14, uzcēla jaunu korpusu. Uz to pārvietoja daļu fakultātes. 1983. gadā ekspluatācijā nodeva otru korpusu un visa fakultāte pārcēlās uz Ķīpsalu.

1987. gadā fakultātē bija 276 darbinieki: 66 docētāji, 87 zinātniskie līdzstrādnieki, 80 inženieri, 7 aspiranti un 36 cilvēku liels palīgpersonāls.

Strādāja 13 profesori, 36 docenti, 12 vecākie pasniedzēji un 5 asistenti. No 13 profesoriem 11 bija zinātņu doktora grāds.

Apskatāmā perioda beigās fakultātē bija septiņas katedras.

1. Neorganiskās, analītiskās un fizikālās ķīmijas katedra (vadītājs prof. Sergejs Trusovs).

2. Organiskās ķīmijas katedra (vadītājs prof. Ojārs Neilands). Pie Organiskās ķīmijas katedras darbojās G. Vanaga Diketonu problēmu laboratorija.

3. Silikātu tehnoloģijas katedra (vad. prof. Uldis Sedmalis). Pie Silikātu tehnoloģijas katedras no 1965. gada darbojās Stikla un keramikas pētījumu problēmu laboratorija.

4. Polimēru ķīmiskās tehnoloģijas katedra (vadītājs prof. Mārtiņš Kalniņš). Pie katedras no 1964. gada darbojās Polimēru kompozītmateriālu zinātniskās pētniecības laboratorija.

5. Organiskās sintēzes un biotehnoloģijas katedra (vadītājs prof. Andris Strakovs). Pie katedras no 1967. gada darbojās zinātniskās pētniecības laboratorija.

6. Vispārīgās ķīmijas tehnoloģijas katedra (vadītājs docents Jānis Avotiņš).

7. Vispārīgās ķīmijas katedra (vadītājs doc. Valdis Kampars).

Latvijas PSR Valsts prēmiju saņēmēji 11 fakultātes darbinieki. 9 mācībspēkiem piešķirts LPSR Nopelniem bagātā zinātnes un tehnikas darbinieka nosaukums.

LITERATŪRAS SARAKSTS

- [1] P. Stučkas LVU 40 gados (1919–1959). Ķīmijas fak. Rīga, 1959, 169.–180. lpp.
- [2] RPI Ķīmijas fakultāte (kopš 1958.). Latvijas ķīmijas vēstures muzejs. 32. krājums.
- [3] Augstākās tehniskās izglītības vēsture Latvijā. 3. daļa. Rīga, 2007., 392.–430. lpp.
- [4] Jansons, E., Putniņš, J. Analītiskās ķīmijas teorētiskie pamati. Rīga, 1973., 403 lpp.
- [5] Янсон, Э.Ю., Путьнин, Я.Л. Теоретические основы аналитической химии. Москва, 1980, 260 с.
- [6] Neilands, O. Organiskā ķīmija. Rīga, 1977. 798 lpp.
- [7] Нейланд, О. Органическая химия. Москва, 1990. 752 с.
- [8] Brunere, V., Kamzole, L., Blūms, A., Kacens, J. Ķīmija augstskolu inženiertehniskajām specialitātēm. Rīga, 1980. 388 lpp.; 2. izd., 1986. 396 lpp.

- [9] Laboratorijas darbi ķīmijā augstskolu inženiertehniskajām specialitātēm / A. Blūms, V. Brunere, L. Kamzole u.c. – Rīga, 1982. 178 lpp.
- [10] Kamzole, L., Brunere, V., Blūms, A. Uzdevumi un vingrinājumi ķīmijā. – Rīga, 1988. 210 lpp.
- [11] Balodis, J. Praktiskie darbi fizikālajā ķīmijā. 1. daļa. – Rīga, 1972. 213 lpp.
- [12] Balodis, J. Praktiskie darbi fizikālajā ķīmijā. 2. daļa. – Rīga, 1975. 246 lpp.
- [13] Balodis, J. Praktiskie darbi fizikālajā ķīmijā. 3. daļa. – Rīga, 1975. 248 lpp.
- [14] Osipovs, L. Ķīmijas tehnoloģijas pamatprocesi un aparāti. 1. daļa. Rīga, 1962. 551 lpp.; 2. izd. 1991., 680 lpp.
- [15] Osipovs, L. Ķīmijas tehnoloģijas pamatprocesi un aparāti. 2. d. Rīga, 1968. 413 lpp.
- [16] Кешан, А. Синтез боратов в водном растворе и их исследование. Рига, 1955, 180 с.
- [17] Кешан, А. Синтез боратов в водном растворе и их исследование. Пекин, 1962, 213 с – на кит. яз.
- [18] Blūms, A., Brunere, V. Neorganisko peroksīdu savienojumu pētījumi Rīgas Politehniskā institūta Vispārīgā ķīmijas katedrā (1961-1991). RTU Zinātniskie raksti. Humanitārās un sociālās zinātnes. 2012/19, 84.–86. lpp.
- [19] Valters, R., Flitsch, W. Ring-chairs tautomerism. Ed by A.R. Katritzky. New York, London. Plenum Press, 1985. 290 p.

Uldis Alksnis, Docent, Dr. chem., staff member at the Latvian Museum of History of Chemistry (since 2000), Educator at the Department of Chemistry of the University of Latvia (1961–2000).
Research fields: electrochemical properties of oxide electrodes, history of Latvian chemistry. Latvian Museum of History of Chemistry.
Address: Kronvalda bulvāris 4, Rīga, LV-1586, Latvia
Phone +371 26322814

Ilgars Grosvalds, Dr. sc. ing., contributor at the Latvian Museum of History of Chemistry (since 1975), staff member of the Department of Silicate Technologies of Riga Polytechnical institute and Riga Technical University (1970–1992).
Research fields: History of Latvian science Chemical technology. Latvian Museum of History of Chemistry.
Address: Kronvalda bulvāris 4, Rīga, LV-1586, Latvia
Phone +371 28372422,
E-mail: irena.kalnina@rtu.lv

Uldis Alksnis, Ilgars Grosvalds. Faculty of Chemistry of Riga Polytechnical Institute (1958–1990)

In 1958, with the renovation of the Riga Polytechnical Institute, the Faculty of Chemistry of the Latvian State University passed transferred to the new institute. The faculty continued to prepare specialists in chemical technology. The number of students increased from 268 (1958) to 938 (1968). A lot of scientific research was conducted. Three scientific laboratories started operating. A total 16 doctoral theses in sciences and more than 180 theses of candidates of science were prepared and defended. In 1983, the faculty was transferred from Kronvalda bulvāris 4 to the new premises on the Ķīpsala isle at Āzenes Street 14. In 1986, the faculty was renamed the Faculty of Chemical Technology of the Riga Polytechnical Institute. In 1987, there were 276 employees working at the faculty, 66 of whom were lecturers and 87 – scientific collaborators.

Улдис Алкснис, Илгарс Гросвалдс. Факультет химии Рижского политехнического института (1958–1990)

При восстановлении Рижского политехнического института, факультет химии Латвийского университета перешел к новому высшему заведению. Факультет продолжал готовить специалистов по технологии химии. Количество студентов увеличилось с 268 (1958) до 938 (1968). На факультете развивалась научная и педагогическая деятельность. Были основаны три научных лаборатории, где было разработано и успешно защищено 16 докторских и более чем 180 кандидатских диссертаций. В 1983 году факультет переехал с исторического здания на бульваре Кронвалда 4 в новый корпус в Кипсале, по ул. Азенес 14. В 1986 году факультет переименовали. Новое название – факультет Химической технологии Рижского Политехнического института. В 1987 году на данном факультете работало 276 сотрудников, в том числе 66 преподавателей и 87 научных сотрудников.